

Arrest

nr. 151 324 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. KANNAS en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 20 december 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 18.11.2009 bij de burgemeester van Turnhout door U.(...), A.(...) O.(...)
geboren te (...) op 28.03.1972,
onderdaan van Nigeria,
verblijvende (...)
in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.*

MOTIVERING

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene reeds enkele jaren op regelmatige wijze in België verbleven heeft, Nederlands leert en spreekt en werkbereid is, zijn onvoldoende grond voor een regularisatie van zijn verblijf.

Betrokkene werd op 12.11.1999 in het bezit gesteld van een A-kaart als student die jaarlijks werd verlengd tot 31.10.2010. Hij wist dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van en voor de duur van zijn studies en dat hij bij beëindiging van deze studies het land diende te verlaten. De duur van zijn verblijf in België kan dan ook op zich geen reden zijn om verder verblijf toe te staan. Bovendien zijn er ernstige aanwijzingen dat betrokkene zijn studies onnodig gerekt heeft: tussen 2003 en 2011 heeft hij zich steeds opnieuw ingeschreven in de 1e bachelor van het Graduaat Informatica zonder ervoor te slagen. Uit een schrijven van het centrum voor volwassenenonderwijs van Groep T op 09.11.2010, opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene, blijkt dat betrokkene op dat moment ingeschreven was voor slechts twee vakken en op het moment van schrijven nog geen enkele les van het lopende academiejaar had gevolgd. Deze houding tegenover zijn studies doet ernstige vragen rijzen over het hoofddoel van zijn verblijf én over de duurzame lokale verankering van betrokkene.

Betrokkene verklaart geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving, en legt bewijzen voor dat hij meerdere cursussen Nederlands gevolgd heeft. Ook legt hij meerdere verklaringen van bekendheid voor waaruit blijkt dat hij actief is in de kerkgemeenschap van Turnhout. Deze elementen van integratie zijn zeker lovenswaardig, maar doen geen afbreuk aan het feit dat betrokkene zijn verblijf jarenlang gerekt heeft door zich telkens opnieuw in te schrijven als student zonder ooit een diploma te halen, en op die manier misbruik gemaakt heeft van de bestaande procedures.

Daarnaast verklaart betrokkene werkbereid te zijn en bewijst dit aan de hand van enkele C4-formulieren die dateren van januari t.e.m. mei 2004. Verder levert betrokkene geen enkel bewijs van tewerkstelling. De verklaarde werkbereidheid wordt door het feit dat betrokkene op het moment van aanvraag reeds langer dan vijf jaar niet gewerkt heeft, allerminst gestaafd. Betrokkene toont evenmin aan een realistische mogelijkheid tot tewerkstelling of werkbelofte te hebben. Zijn werkbereidheid is dan ook onvoldoende bewezen.

De aangehaalde argumenten ten gronde om een verder verblijf toe te staan, zijn om bovenstaande reden onvoldoende.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet hebben tót doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990,31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Uit de door verzoeker ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt op duidelijke wijze dat hij zijn aanvraag expliciet steunde op punt 2.8A van de instructie dd. 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 (oud) en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aan de voorwaarden waarvan hij voldeed (en op heden nog steeds voldoet).

Dit lijkt zowel uit het door zijn toenmalige raadsman opgestelde verzoekschrift, alsook uit het gebruik van het typeformulier dan voor de aanvragen uit de periode van 15 september tót 15 december 2009 ter beschikking werd gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken met de warme aanbeveling hiervan gebruik te maken.

De elementen die verzoeker aanhaalde en met stukken staaft ter onderbouwing van zijn verzoek tót het bekomen van een verblijfsmachtiging, dienen dan ook te worden gesitueerd en begrepen in het kader van de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

Over deze vaststelling kan geen betwisting bestaan.

Bij lezing van de motieven van de bestreden beslissing dient echter te worden vastgesteld dat deze met geen woord rept over de instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker enerzijds een manifeste afwezigheid van enige toetsing van de elementen van zijn verzoek aan de criteria van de instructie dd. 19 juli 2009 vaststelt, kan anderzijds uit de motivering van de bestreden beslissing ook op geen enkele wijze worden afgeleid waarom dergelijke toetsing niet is gebeurd, dit niettegenstaande verzoeker zich bij zijn aanvraag uitdrukkelijk op de criteria ervan heeft beroepen.

Indien de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel zou zijn dat er redenen bestaan om het dossier van verzoeker niet te beoordelen in het licht van de criteria van de instructie dd. 19 juli 2009, dienen deze minstens in de bestreden beslissing te worden vermeld, quod non.

Verzoeker blijft derhalve totaal in het ongewisse over de reden waarom geen toepassing werd gemaakt van de criteria van de instructie, minstens zijn argumenten en stukken niet in het licht ervan werden onderzocht.

De vaststelling dat de aanvraag van verzoeker wel degelijk ontvankelijk werd verklaard, zonder dat hij echter bij zijn aanvraag specifieke buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, draagt enkel bij tót de onduidelijkheid en verwarring.

Immers ontstaat de indruk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel toepassing heeft gemaakt van de instructie dd. 19 juli 2009 om de aanvraag ontvankelijk te verklaren doch dit om een ongekende reden niet doet bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

De motivering dat de door verzoeker aangehaalde redenen en argumenten "onvoldoende" zijn om een verder verblijf toe te staan, kan onmogelijk als pertinent en afdoende worden beschouwd, nu daaruit niet blijkt waarom er niet getoetst werd aan de verzoeker uitdrukkelijk ingeroepen voorwaarden van punt 2.8A van de instructie en waaraan hij kennelijk voldeed.

De bestreden beslissing werd aldus niet op behoorlijke wijze gemotiveerd.

Bovendien kan uit geen enkel element van de bestreden beslissing worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het beoordelen van verzoekers dossier op welke wijze dan ook heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker zijn aanvraag expliciet steunde op de instructie dd. 19 juli 2009.

Een zorgvuldige beoordeling veronderstelt dat rekening wordt gehouden met alle relevante gegevens van het dossier.

Het expliciet inroepen van criterium 2.8A van de instructie dd. 19 juli 2009 door verzoeker vormt een dergelijk relevant gegeven.

Nu uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of de gemachtigde van de Staatssecretaris van dit gegeven kennis heeft genomen en of hij daarmee al dan niet op enigerlei wijze mee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Hij stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvSt. 6 februari 2001, nr. 93.104)

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. (RvSt 28 januari 2008, nr. 179.021). 'J

Dit is in casu niet het geval.

Bij de indiening van zijn aanvraag tót het bekomen van een verblijfsmachtiging heeft verzoeker zich uitdrukkelijk beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het bijzonder verwees verzoeker naar criterium 2.8A van deze instructie en legde de nodige bewijzen voor dat hij aan de voorwaarden ervan voldeed.

De instructie van 19 juli 2009 werd reeds op 9 december 2009 vernietigd door de Raad van State omdat zij het mogelijk maakte om vreemdelingen ervan te ontslagen aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, hetgeen enkel de wetgever vermag te doen.

Niettemin verklaarde na deze vernietiging de toenmalige bevoegde Staatssecretaris, de Heer Melchior Wathelet uitdrukkelijk de inhoudelijke criteria van de instructie te zullen blijven toepassen op de aanvragen ingediend tussen 15 september en 15 december 2009, en dit gebeurde ook effectief in de praktijk.

Sedert 5 oktober 2011 oordeelt de Raad van State ook dat bij een ongegrondverklaring van de aanvraag uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie voldaan is, daardoor deze voorwaarden als dwingende regel worden toegepast en derhalve een voorwaarde aan artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt toegevoegd.

Op geen enkele wijze blijkt echter uit de rechtspraak van de Raad van State dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris in de toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid verboden zou zijn om een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet gegrond te verklaren indien de betreffende vreemdeling zou aantonen te voldoen aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie en waarvan de Staatssecretaris na de vernietiging uitdrukkelijk en publiekelijk verklaarde deze te zullen blijven toepassen.

Op grond van het vertrouwensbeginsel rust op de overheid zelfs de verplichting om de bij rechtsonderhorigen op rechtmatige wijze gewekte verwachtingen in te lossen.

De burger moet immers kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften door deze laatste gedaan.

Wanneer er m.b.t. de toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet instructies worden uitgevaardigd en deze door de overheid zelf algemeen bekend worden gemaakt aan het publiek teneinde te kennen te geven aan welke voorwaarden een vreemdeling zou moeten voldoen om

uitzonderlijk een verblijfsmachtiging te kunnen bekomen wegens duurzame lokale verankering in België, dan mogen de betrokken vreemdelingen er ook te goeder trouw op vertrouwen dat zij effectief zullen geregulariseerd worden wanneer zij aan de vooropgestelde criteria voldoen.

Dit is a fortiori zo wanneer de overheid zelf een typeformulier ter beschikking stelt en het gebruik ervan aanbeveelt.

Het gegeven dat de betreffende instructies dd. 19 juli 2009 intussen werden vernietigd doet hieraan geen afbreuk, nu de Staatssecretaris uitdrukkelijk stelde de instructies te zullen blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid en althans het gegrond verklaren van een aanvraag omwille van het voldoen aan deze criteria geenszins in strijd is met de heersende rechtspraak van de Raad van State.

In casu diende de gemachtigde van de Staatssecretaris op grond van het vertrouwensbeginsel dan ook minstens de aanvraag van verzoeker te onderzoeken in het licht van de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, hetgeen geenszins een toepassing contra legem van dit beginsel zou zijn.

Waar verzoeker kan aanvaarden dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt te toetsen aan een vernietigde instructie, dient echter wel de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris te worden getoetst aan het vertrouwensbeginsel, dit in het licht van de hoger geschetste gegevens.

Dit is des te meer het geval wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris kennelijk nog wel impliciet toepassing maakt van de vernietigde instructie bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Immers wordt in casu de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard, zonder dat de door de wet vereiste buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De bestreden beslissing schendt derhalve het vertrouwensbeginsel doordat de aanvraag van verzoeker niet werd onderzocht in het licht van de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, dit niettegenstaande de uitdrukkelijke beloftes daartoe van de toenmalige Staatssecretaris en zonder dat dergelijke toetsing verboden zou zijn door de rechtspraak van de Raad van State.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. Blijkens het administratief dossier beriep verzoeker zich ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 november 2009 op zijn langdurig verblijf in België, op zijn kennis van het Nederlands en zijn werkbereidheid.

2.9. In zijn middel beweert verzoeker dat de beslissing zou moeten worden vernietigd omdat er in de beslissing met geen woord wordt gerept over punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 waarop de aanvraag is gestoeld. De Raad merkt echter op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169042). Ook de Raad vermag niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De Raad van State heeft in een later arrest uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat

de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220 932). Uit de motieven van de beslissing diende dus niet te blijken waarom niet werd getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie, zoals verzoeker in zijn eerste middel beweert.

2.10. Waar verzoeker in zijn tweede middel beweert dat staatssecretaris Wathelet zou hebben verklaard de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging nog te blijven toepassen, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op haar eigen standpunten. Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam -of de bewering dat zij dat nog steeds zou doen- waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont evenmin aan dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. De materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN